

fins aleshores utilitzàvem cordes de l'agrupació gruixudes i pesants.

Durant molt de temps, a cada sortida hi havia cares noves, era la novetat. Ens va ser difícil fer-los entendre què és el treball en equip, explorar quelcom ja explorat, buscar vida amb un llum deficient, intentar fer fotos amb les nostres càmeres que no eren prou apropiades, i el fet de sortir-ne bruts i plens de fang, cosa que va fer que molts acabessin per desistir.

Fou una gran sort comptar amb l'amistat d'en Pere Font i n'Emili Ramon, els quals amb el seu coneixement del terreny i les seves sortides de prospecció arqueològica ens ajudaren molt, i més si tenim en compte que ens hi deixaven incorporar. Sempre que s'assabentaven d'alguna cosa, ens ho comunicaven o ens hi acompanyaven.

El grup dels Escoltes em va demanar que participés com a monitor en unes pràctiques de ràpel i escalada. Fou allà on vaig entrar en con-

50 anys, aviat és dit!

Aquest any per a celebrar-ho hem intentat donar a conèixer l'activitat que fem, donant l'oportunitat als antics membres, amics, simpatitzants i tots aquells amb una mica d'inquietud de practicar-la i de retrobar-nos en diferents espais. També hem intentat de recollir, documentar i arxivar (això darrer encara estem a mitges), informació del màxim d'activitats i de les persones que hi han participat al llarg d'aquestes dècades. Sempre és una tasca difícil. I més tenint en compte que pel GIEG hi han passat més de 500 persones.

Al llarg d'aquests anys hi han hagut moltes anècdotes, un munt de vivències i experiències de tot tipus. Hem creat vincles d'amistat, s'han format parelles i també se'n han trencat... I amb tot això fins i tot hem tingut temps de practicar espeleologia i el descens d'engorjats. Alguns dels qui varen formar part durant la primera meitat de "vida", varen tenir l'oportunitat de treballar en diferents recerques arqueològiques i en l'exploració del Serrat del Vent. Fins i tot en les primeres descobertes de l'avenc de la Bargadera. I els que hi hem estat durant la segona part, hem pogut baixar a més de 1.000 metres de profunditat, continuar amb els treballs a la Vall d'Aran on en el Sistema Bargadera s'ha aconseguit explorar la cavitat més profunda de Catalunya, 571 metres de fondària. I hem pogut "descobrir" les interioritats dels barrancs més profunds d'arreu.

tacte amb en Jordi Requena, amb qui vaig fer amistat, i a través d'ell vam aconseguir atraure el seu grup. En ser aquest grup més gran, es va poder organitzar pràctiques en el Sot del Bac, sortides a coves accessibles properes, i excursions en autocar a la cova del Manel, a la cova del Salnitre, de Collbató i a Montserrat.

Va ser per aquella època que en Jordi Safon ens parlà d'unes coves a Bigues. Ens vam posar en contacte amb en Pere Font i n'Emili Ramon, i allò va ser l'arrencada definitiva del GIEG.

Al 1967 vaig començar a apartar-me d'aquelles activitats. Al 1969 em vaig casar i els meus passos es dirigiren cap a una altra direcció, sense deixar del tot els treballs d'arqueologia.

Joan Antoni Gómez Canela, cofundador GIEG

No s'acaba aquí, una part molt important del GIEG és la formació. Durant aquests anys i especialment a partir de 1986, es vénen realitzant cursets ininterrompudament d'espeleologia i des de 1996 de descens d'engorjats. La formació ha estat un dels motors i és un dels pilars més importants del GIEG. Fruit d'això han arribat a passar moltes persones i alguna que altra encara en formem part.

No a nomenaré activitats, ni persones, que al llarg d'aquests anys hagin estat rellevants. Per què, què té més importància, baixar 1.000 metres, amb els mitjans, els recursos i el col·lectiu de gent que som ara, o baixar 100 metres amb els mitjans de fa 50 anys? No vull pensar què passaria si avui en dia tinguéssim que agafar el tren de matinada, parar a Castelldefels, caminar dues hores de pujada carregats com mules, cercar un avenc de 50 metres, baixar-lo dues persones, mentre els altres quatre ajuden amb la logística, tornar a recollir, caminar les dues hores de baixada, agafar el tren i cap a casa que ja es fa fosc Potser no en quedàriem cap!

El passat ens ha donat unes vivències, formació i una experiència que ens han de servir per a afrontar els reptes del futur. Si algú em demanes d'aquestes 500 persones que han passat pel GIEG, quants han arribat a ser espeleòlegs de "veritat"? no sabria que dir. Si cap, o tots 500. En les diverses expedicions, exploracions,